Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Falbe, Christian Frederik

Titel: BREV TIL: Bluhme, Christian Albrecht FRA: Falbe, Christian Frederik (1865-07-14)

Citation: Falbe, Christian Frederik: ”BREV TIL: Bluhme, Christian Albrecht FRA: Falbe, Christian Frederik (1865-07-14)”, i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 31. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-001-shoot-L0018250060010017.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Falbe, Christian Frederik, *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind),*

Kammerherre Falbe, Gesandt i Wien, til Udenrigsminister Bluhme.
Confidentiel.
Wien, 14. Juli 1865.

Deres Excellence.

Hans Majestæt Keiseren er i Mandags afreist til Ischl, og ventes først tilbage kommende Mandag til Wien. Min Modtagelse lider saaledes nogen Udsættelse, og jeg forhindres derved i officielt at aflægge Besøg hos mine Colleger. Jeg har desuagtet været saa heldig at gjøre Hertugen af Grammonts Bekjendtskab og har igaar Aftes havt en Samtale med ham, der ikke vil være uden Interesse for Deres Excellence. Hertugen er nyligt vendt tilbage fra Carlsbad, og som han berettede mig, har han der havt en Samtale med Hr. v. Bismarck om Preussens Forhold til Østerrig i Forbindelse med det slesvig-holstenske Spørgsmaal. Grev Bismarck har yttret, at han var fast bestemt paa, ikke at give efter for Østerrig i et eneste Punkt af de Fordringer, han har stillets. 32til Hertugdømmerne; Preussen var ikke længere et Churfyrstendømme, der gik i Keiserstatens Ledebaand. Han ønskede ikke engang at vedligeholde noget godt Forhold til Østerrig, men vilde foretrække et Brud, der vilde tillade hver Part hensynsløst at gaae sin Vei. Da Hertugen af Grammont havde slaaet paa, at en Sammenkomst af de to Souverainer i Gastein vilde bidrage til en Forstaaelse, havde Hr. v. Bismarck paastaaet, at det var en reen Illusion at troe, at en saadan Sammenkomst vilde bringe Preussen til at vige en Fingersbred i det engang indtagne Standpunkt. »Kom det til et Brud, havde Grev Bismarck sagt« — og herved maa vel menes, at Preussen egenmægtigt tiltager sig, hvad det kræver af Hertugdømmerne — »vilde det Første han gjorde være at frigjøre sig for de danske Nordslesvigere, der efter Prindsen af Hohenlohes Rapport nu leed under et større Tyrannie end deres sydlige Brødre havde lidt af under det danske Aag. Preussen vilde, som sagt, ikke skabe sig et andet Polen i Slesvig; kun Dybbøl maatte det beholde.« Da jeg hertil indvendte, at Preussen netop i Sundeved vilde finde den mest udpræget dansksindede Befolkning, saavelsom paa Als, meente Ambassadeuren, at der kun vilde blive Tale om at beholde selve Dybbøl Banke som et strategisk Punkt. »Altsaa et andet Gibraltar«, spurgte jeg, hvilket han bejaede.

Jeg ledte derefter Samtalen over paa Grev Mensdorffs i sin Tid af Captain Bille [1)] (Beretning Nr. 27) indberettede Yttring til Hertugen om at: hvis med Tiden en Ordning af Forholdene skulde kunne tilveiebringes og der derved skulde blive Tale om en Retrocession af Nordslesvig, skulde en saadan ikke møde videre Vanskelighed fra Østerrigs Side. Han meddeelte mig yderligere, at Hr. Drouyn de Lhuys var kommen i Bevægelse ved Efterretningen herom, og havde instrueret ham paa, at faae denne Udtalelse constateret af Udenrigsministeren i en senere Samtale; han havde da gjorts. 33opmærksom paa, at et saadant Skridt rimeligviis kun vilde faae tilfølge, at Grev Mensdorff aldeles desavouerede sin tidligere leilighedsvise Yttring. Imidlertid havde han ved sin Afreise til Carlsbad instrueret Ambassade Sekretairen, M. de St. Fériol paa, at gjøre et Forsøg i den Retning; men dette havde ganske rigtigt havt tilfølge at Grev Mensdorff aldeles fragik sin tidligere Udtalelse. Imidlertid troede han, ikke deri at burde see noget Tegn paa, at Greven havde forandret Anskuelse om Sagen. Paa den anden Side, sagde han, turde man ikke tillægge Hr. v. Bismarcks Trusler og høie Talemaader formegen Vægt; thi, sagde han, Preussen speculerer vel i Østerrigs svækkede Stilling og Pengemangel, men han veed ogsaa, og der er ingen Tvivl om, at Østerrigs Armeer desuagtet hurtigt vilde gjøre det af med Preussen, og at det ei vilde koste det de samme og store Pengeoffre at paaføre sin Nabo Krig, som at føre en Krig i et fjernt Land. . . .

C. Falbe.

Modtaget 17. Juli 1865. — Over Depechen staar med Blyant:

Har været forelagt H. M.

B.